

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé.”

XXIII. (LXXIII.) 51-52. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. DECEMBER 23.

Készítsétek az Úrnak útját

„Egy szó kiált a pusztában, készítétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!” (Ésaiás 40:3)

Az útkészítés nem könnyű munka. Magam is részt vettem egy homokbucák között végzett útépités alapozásánál, láttam modern eszközökkel végzett, hegyek-völgyek között kanyargó autótút építését.

A fenti ige olvasásakor azért jut eszembe, mert az útépités igen komoly munka lelkieket illetően is. Embertől emberig, szívektől szívekig eljutni utak nélkül aligha lehet. Ha bezárkózunk, csak a magunk dolgaira gondolunk, elszegényedünk. Hogy boldogok legyünk, másokat kell boldogítanunk, ehhez azonban utat kell építenünk egy másik emberhez.

Ebben az útépitésben nagyszerű próbálkozás a szeretet ünnepének előkészítése. A karácsony előtti utazási és vásárlási lázban az jut eszembe, hogy ha valaki egy távolabbi égitestről nézve megkérdezné, vajon mit csinál most a földön nyüzsgő sok ember, azt válaszolhatnánk: karácsonyra készülődnek: utat készítenek a szeretet számára, mert ki vannak rá éhezve.

A nagy és örökkévaló szeretet már akkor sugárzott, amikor e világ még nem volt, akkor is világítani fog, amikor újra köddé válik a mindenség, a földön élő ember mégis szeretet híján didereg. Isten szeretetével kopog az emberi szívek ajtaján, (Jn 3:16), s e földön mégis utat kell készíteni a szeretet számára egyik szívtől a másikig.

Szép lehet a mi ünnep előtti megkezdéseket készítő törekvésünk, de a karácsony csak egy ünnep, s a szívek tele vannak hétköznapiakkal. Ha a karácsonytól csak egy csillogó ünnepet várunk, gazdag ajándékaik ellenére is szegényes lesz a karácsonyunk, mert egyetlen ünneppel soha nem lehet betakarni a köznapok sorát. De ha az ünnepünkben megszólalhat a lényét megmutató Isten, ha el is múlik az ünnep, marad a szeretet, s vele marad az Isten.

Isten szeretetfája nem karácsonyfá. Erre nem kívülről aggatják a díszeket, Isten szeretetfája gyümölcsfa, amelynek ágain pirosodik a gyümölcs, és egész éven át táplálékot ad és ezzel életet biztosít.

Készítsük hát az Úrnak útját szívünkben, mert annak van karácsonya, aki elfogadja a Jézus Krisztusban felajánlott kegyelmet. Azért van karácsony, mert Isten bölcsőt faragott, jeleül annak, hogy megbocsátott a vétkező embernek. Azért van karácsony, mert Isten Jézus Krisztusban emberré lett értünk.

Ebben érezzük meg Isten végtelen szeretetét, a felülről áradó napfényt. Hogy együtt tudjuk énekelni az angyalokkal:

Dicsőség a magasságos mennyben az Istennek, és e földön béke és az emberekhez jóakarát” (Lukács 2:14).

Mészáros Kálmán

KEGYELEMEN
GAZDAG
KARÁCSONYT
ÉS ÁLDOTT
ÚJ ÉVET
KIVÁNNUNK
OLVASÓINKNAK!

A SZERKESZTŐSÉG

DR. NAGY JÓZSEF:

Karácsonyi kérdés - karácsonyi válasz

Róma 8:31-32

EGY KÉRDÉST szeretnék ma feltenni, és e kérdést nagyon komolyan a szívünkre helyezni. Különös karácsonyi kérdés: „Mit mondunk tehát mindezekre?” — Ha ez nekünk szól, akkor mi a válaszunk? Maradhatunk-e válaszadás nélkül karácsonykor?

„Mit mondunk tehát mindezekre?” — szeretném, ha ez a kérdés nyugtalanítaná, azután pedig nagyon boldoggá tenné a szívedet. A karácsony ünneplése valóban attól függ, vajon tudsz-e valamit mondani minderre? Mert karácsony az isteni kinyilatkoztatás csodálatos ünnepe. A legmagasabbrendű kinyilatkoztatás, Jézus Krisztus megjelenése közöttünk. Van Istennek más kinyilatkoztatása is. Tudjuk, hogy beszél a *teremtett világ*, a csodálatos hegycsúcsok, a zúgó patakok, a mérhetetlen tengerek, az erdők hűvössége, az egyszerű kis fűszál. — Beszél a *teremtett világ*, a csillagvilág titkai éppúgy *beszélnek* Istenről, mint a legparányibb, csak mikroszkóppal látható külön csodálatos világ.

De beszél Istenről a *történelem* is. Akinek van füle a halásra, akinek van értelme az emberi események sorozatának megértésére, lehetetlen, hogy ne értse: a történelemben Isten beszél. Ha sem a természet — a teremtett világ —, sem a történelem nem tud megragadni, benned van valami, amit Isten teremtett, hogy el ne felejtőd: beszél a *lelkiismeret*.

Napról napra megszólal benned. A természet, a történelem, a lelkiismeret csodálatos kinyilatkoztatások, és megismerhet ezek által valamit az ember az Istenből. De ezek csak arra valóak, hogy többre vágyó szívvel keresse az ember igazán az Isten teljességét. És ezt az *elérhetetlenül többet ajándékozta Isten a legmagasabbrendű kinyilatkoztatásban*, amikor az idők teljességében testté lett az Ige, Jézus Krisztus születésében. Ez a kinyilatkoztatás a csodák csodája, mert itt Isten teljesen fölfedte önmagát, irántunk való szeretetének csodálatos, nagy titkait.

Azt akarta, hogy a többre vágyó ember az Ő Fia ábrázatához hasonló lehessen, Aki elsőszülött a sok testvér között. És fölcsendül a boldog biznyságtétel: Ime, ha Isten úgy fölfedte magát, és úgy adta ajándékat önmagát a bűnös ember számára, akkor boldog örömmel zenghetjük: „*Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?*”

Szeretném felhívni figyelmeteket, Testvéreim, arra, hogy a „ha” szócska itt nem feltételes mód, hanem az állítás megerősítése, hogy Isten velünk van.

VALÓBAN IGAZ, hogy a karácsonyban, Krisztus születésében Isten legnagyobb tettét láthatjuk. Isten tudta, hogy a földre küldött Egyszülött Fiának átlátok jászola lesz a bölcsője; tudta, hogy a legdicsőségesebb Fiának itt e földön a trónus a keresztfára lesz. És mégis elküldötte ide a földre érettné. Ezért mondja Pál apostol, hogy az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem nekünk, bűnösöknek kedvezett, amikor mindnyájunkért odaadta egészen Őt.

Ez nem ünnepontás, nem a szép karácsonyi hangulat szétszakítása, ha nemcsak a kicsiny gyermeket látjuk ma, hanem a betlehemi éjszakának angyalzenését halljuk, ha nemcsak földre jöttének első rendkívüli napját nézzük ma, hanem Jézus Krisztus teljes emberi életsorát, amely az Isten Fia számára itt a földön istállóban kezdődött és átokfán végződött.

Mi emberek igényeljük a kimondott szónak a bizonyítását. A szeretetnek az ajándékait. Ez történik karácsony este a családi körben, amikor megkapjuk a kedves ajándékot azoktól, akiket szeretünk s akik szeretnek, és mert az ajándékok a szeretetnek bizonyítékaként olyan nagyon jólesők, kedvesek. — Lényegében Isten is ezt tette.

Olyan sokszor mondta, hogy szereti az embert, olyan sokszor üzent, hogy nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen. Ezt tette Isten nagy ajándékában, ezt a szeretet-szót tette valósággá. És az ige, az üzenet testté lett! Ajándéknak adta önmagát, a legdrágábbat, az Ő egyszülött Fiát.

Mit mondunk mindezekre? Azt mondjuk: szép, nagyszerű, valóban csodálatos? Nem lehet ezt megérteni és felfogni, azt mondjuk. A költő jobban kifejezte helyettünk: „*Miért szeret engem úgy?*” — „*Miért küldte e világra egyszülött Fiát?*” — „*Miért ment a Golgotára helyettem?*”

Mit mondunk hát mindezekre? Nekünk szól a kérdés, azoknak, akik az Istent szeretik.

MIT MONDUNK arra a csodára, amiről Pál apostol beszél, hogy elhívott bennünket, hivatalos gyermekeiként elrendelt, elhívott, megigazított, megszentelt, megdicsőített... — Szinte összeroppanunk az Isten szeretetének súlya alatt.

Mit mondunk minderre? Vannak, akik csodálatos szépen elmondták a választ. Gerhardt Pálra gondolok, aki 300 évvel ezelőtt írta biznyságtételét, olyan igehirdetést, amit nem lehet könnyek nélkül hallgatni:

„*Itt állok jászolod felett, ó, Jézusom, Királyom!*” Így énekeljük mi is minden karácsonykor ezt a biznyságtételt.

Megdöbbenő, amikor megértjük, hogy Ő tulajdon Fiának nem kedvezett azért, hogy kedvezzon nekünk, bűnösöknek. Az egyszülött Fiát, a legdrágábbat, a mindennél értékesebbet odaadta.

Mit mondasz minderre?

Isten ígéje azt üzeni, hogy *mindnyájunkért adta*.

Talán meghűződnál, azt gondolván, hadd legyen másoké ez az öröm. De nem lehet, hiszen mindnyájunkért adta Őt Isten, teérted is, nem vonhatod ki magad, mert teérted is leküldte Őt, az egyszülött Fiát! És odaadta!

Nem kölcsönadta, nem valami jelenés vagy látomás volt, hanem az élet valósága. Vele új korszak kezdődött az embervilágban.

De itt még nincs vége a mondatnak. Amikor úgy érzed, elértél a csúshoz, úgy érzed, hogy a csordultig való pohár kiömlik, nincs tovább — akkor azt mondja Isten ígéje: van tovább! Csodálatos az Isten szeretete. *Hogyan ajándékozna Vele együtt mindent minékünk!*

Hadd kérdezzem ezek után ismételten: „mit mondasz mindezekre?”

CSODÁLATOS AZ ISTEN elhívó kegyelme, ahogyan a bűnös embert magához vonja. A keresztyén egyháztörténelem egyik legnagyobb személyiségének, Augustinusnak csodálatos megtérése is erről beszél. Édesanyja 30 éven keresztül imádkozott gyermeke megtéréseért. Amikor úgy tűnt, hogy hiábavaló volt ez a 30 esztendő, akkor egyszer csoda történt Milánóban. Ez a nagyon értékes, tehetséges fiatalember, aki sokat foglalkozott filozófiával, kereste-kutatta az igazságot, a szépet és a jót itt is, ott is — egyszer nagyon elgondolkodott élete fölött. A szomszéd kertben gyermekek játszottak, valami mondókát énekeltek: „Tolle, lege!” — Vedd és olvasd! — Neki éppen kezében volt aznap reggel édesanyjától kapott bibliája, és villanásszerűen úgy érezte, hogy a gyermekek énekében — angyalok szólnak: Vedd és olvasd! — És ellenállhatatlan erővel kezdte olvasni az Isten ígését. Csodálatos megtérése az egész keresztyénség számára sorsdöntő volt.

Néhány évvel ezelőtt láttam azt a baptisteriumot, ahol Augustinusz bemeztkezett, ahonnan elindult arra az útra, ahová Krisztus hívta. Elfogadta a Római levél üzenetét: „*akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette.*” (Róm 8:30). — És csodálatos áldás lett számára ez az ige.

Veled is ez a csoda történhet, ez akár megtörténni, hogy *Isten újjászülő kegyelme elkezdje benned azt*, amit elkezdett a világtörténelemben a karácsonyi betlehemi jászolbölcsőben.

Boldogan válaszolsz-e ma? Mit mondasz hát mindezekre? Boldogan mondd-e: Immánuel! Isten velünk! Akkor kicsoda ellenünk?

Akkor eltűnnek az akadályok, amelyekről fél a szíved; amelyek elviselhetetlenné akarják tenni az életet. Ha Isten velünk, akkor bátorítónak biztat: Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem értünk adta Őt, az az Isten, aki így szeret, *mimódon ne ajándékozna nekünk mindent?*

Testvérem, örülj a sok szép ajándéknak, amiket kapsz. Becsüld és szeresd azokat, akik téged így szeretnek. De el ne felejtöd a legnagyobb Ajándékot, Aki mindennél nagyobb neked — Jézus Krisztust, a világ Üdvözítőjét! Áldott legyen Érte Isten szent neve!

Bezárt ajtók

Adventi ködben állok. Olyan sűrű, hogy kinyújtom a kezem, és nedves lesz tőle. Szemem hiába erőltetem, semmit sem látok. Rá kell hagynom ilyenkor a belső látásra. Mindig mutat valamit.

Most két ajtót. Két bezárt ajtót.

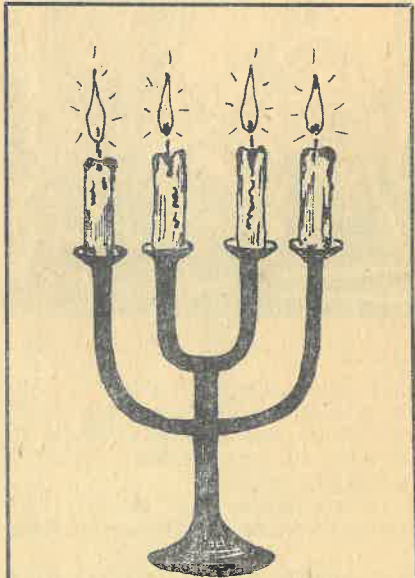
Egyiket a Kezdet ősködéből: „És Isten bezárta az ajtót” (1Móz 7:16)... amikor már morajlott a mélység, és a magaslatoakra menekültek is látták, hogy elvesznek, és mivel a bárka úszott az ár tetején, ostromolták volna ajtaját, hogy bejussanak, — hiába! Noé nem nyithatta ki, mert az ajtót Isten zárta be, és belülről nem volt rajta kilincs.

A másik bezárt ajtót tulajdonképpen egy festményen láttam. A zörgető Jézust ábrázolta, Aki vár az ajtó előtt, mert az ajtón — kívülről nem volt kilincs. A felirat is ott volt alatta: „Imé, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom.” (Jel 3:20)

Az adventi kód arról beszél, hogy mindegyik okulásunkra íratott meg, de a második ajtó — az már egészen ránk vonatkozik.

Lehet, hogy régóta itt van már! Zörgetésének halk nesztét évről évre megszoktuk, beszélünk róla, ünnepljük, és — talán nem is halljuk! Vagy nem tudjuk, hogy Ő az! Mert nem nyit ránk, megvárja, hogy mi nyissuk ki. Előtte az ajtót, belülről.

Ha azután egyszer ajtót nyitunk, beárad a fény: és már sem kívül, sem belül nem fontos a zár, hiszen ISTEN az, Aki ott volt a bárkában is, és bennünk is ott van ugyanakkor, amikor ajtónk előtt áll, mert valahogyan Tőle jön az indítás is, hogy kitárjuk Előtte szívünk ajtaját.

KERESZTELŐ JÁNOS

Ő nem is ő,
aki kiált,
hanem valaki Más,
aki előtte lett
és utána jó,
akinek még a sarusziját
megoldani se méltó,
mert ő csak szó,
csak gondolat-mozdulata
és előzele
Annak.

Most tiszta, mély tó,
aki tükrözve áll
a folyóban;
akibe épp leszáll a negyedik világ
örök partjáról repült sugár,
a szelid gondolat-galamb:
az Istenre-talált néma pere...
de máris kiált:
térjete meg, mert közelít,
sőt itt is van már
e neszben
a Bárány,
ki elveszi a világ bűneit —
s majd Lélekkel és tűzzel
keresztel.

Sánta György

Immánuel

Komor idők homályán hatolt át
prófétalelkek magányos fénye,
nem táplálta más, csak az Igéret
jövőbe vesző szent tüneménye,
mégis nőtt egy-egy sugárralálább,
amíg — nem hamar és nem sokára —
hanem az „idők teljességében”
fölkérült az ég boltozatára.
És azóta ez a csillag tartja
a Naprendszeret.

Mert ebben a hitben
gyökerezik létünk és törvényünk:
IMMÁNUEL — velünk az Isten!
Lukátsi Vilma

A Biblia tanulmányozása

III.

Már említettem, hogy hasznos, ha a Biblia olvasása közben kérdéseket teszünk föl, s igyekszünk azokra válaszokat kapni. Kérdezhetjük pl. a következőket:

1. Mit jelentett az olvasott szakasz azoknak, akiknek elsődlegesen íródott?

2. Mit üzen nekem Isten?

3. Mi újat tudtam meg Jézus Krisztusról, Istenről, a hitről stb. az olvasott szakaszból? (Szinte minden újraolvasás új fényt is eredményez, új megvilágítást!)

4. A megértett üzenet alapján helyeselhető-e jelenlegi gondolkodásom, életgyakorlatom; vagy változnom kellene? Megnyugtató vagy nyugtalanító az Ige?

5. Van-e olyan bibliavers a szakaszban, amit érdemes lenne megjegyezni, amit könnyen az emlékezetembe tudok idézni, s ami eszembe juttatja az üzenetet is?

6. Tartalmaz-e aktuális indítást a szöveg; ha igen, mit?

A kérdésesen túl természetesen az a legfontosabb, hogy engedelmeskedjünk!

Gyermekek között a legfontosabb a Biblia megszerettetése. A bibliaversék tanulatása értéktelen, sőt káros, ha azt eredményezi, hogy a gyerekek előtt ellenszenves tankönyvvé válik a Biblia. A problémamentes, egyszerű üzeneteket tartalmazó, képszerű vagy elbeszélő jellegű szakaszokat ajánljuk a gyermekekkel való foglalkozásra.

A fiatalok rendszerint a könnyes szakaszokat kedvelik. Vagy azért, mert bizonyítani szeretnék, hogy ellentmondásos könyv a Biblia, vagy: mert szeretnének meggyőződni ennek az ellenkezőjéről. Nyílt, alapos, részletekig menő magyarázatokat igényelnek. Szívesen veszik, ha a társadalmi-politikai-szociális háttérrel ismertjük egy-egy igazsággal kapcsolatban. Szinte mindig rákérdeznek: „De mit üzenhet ez a történet nekünk, mai fiataloknak?” Az a feladatunk, hogy segítsük őket az üzenet megtalálásában.

A gyakorlott bibliaolvasó keresztyén kísértése, hogy már egy-egy szakasz címének olvasása közben „megtalálja” az üzenetet. Azt a bizonyos általános üzenetet, amit ő már réges-régen tud, s a válasza az Igére: „Igen, Uram!, tudom, gyermekememtől fogva — így igaz!” Nem keres új, aktuális, személyes üzenetet. Pedig az általános igazságok, sőt az uram-uramozás sem üdvözt.

Mit kellene tennünk annak érdekében, hogy eredményesebb legyen egyéni és közösségi biblia tanulmányozásunk?

Meg kellene vizsgálnunk az eddig elmondottak alapján, mennyire eredményes a Bibliával való kapcsolatunk egyéni-

leg és közösségi. En itt most csak a közösségi vizsgálódást szeretném segíteni egy-két gondolattal.

Gyülekezeti életünkben — az utóbbi évtizedekben — kétségkívül kisebb szerepe van a Bibliának, mint régen. Ma egy-egy istentiszteleti vagy imaórai alapige ritkán hosszabb 10 versnél, de gyakran 2—3 versből áll csupán. Még az én gyerekkoromban is gyakori volt egy-egy teljes bibliai rész, 20—30 vers fölölvasása alapigeként. Nem azt a gyakorlatot kritizálom, hogy rövid szakaszokat adunk alapigeként — ezt helyeslem —, de hiányolom, hogy nincs alkalom hosszabb igazságok fölölvasására. Kezdjünk újat e téren! Iktassuk be az istentiszteleti rendbe az alapigén kívüli — ahhoz kapcsolódó — igazságok olvasását! A Biblia kerüljön jobban középre, mint eddig!

A Bibliának vannak csodálatosan szép szakaszai, amelyeket szinte minden keresztyén egyház használ istentiszteletein, mi viszont mostohán bánunk velük. Egy példa: Még a baptisták is szinte mindenütt az egész világon, minden istentiszteleten elmondják az Úrtól tanult imádságot. Mi elég kevésszer használjuk. Tudok olyan gyülekezetekről (lehet, hogy ők vannak többen), amelyek egyáltalán nem gyakorolják e szép imádság közös elmondását, vagy csak az ökumenikus imahét záró alkalmán — mások kedvéért — mondják el. Más gyülekezetek kizárólag úrvacsorai istentiszteleten használják. Talán van olyan gyülekezet is (erősen kétféle), ahol minden vasárnap elhangzik a mintaima. Nem vagyok meggyőződve arról, hogy keresetlen (olykor ugyanis keresetlen, vagy túlságosan „keresett”) szavaink értékesebbek az Úr előtt imádságként, mint az általa tanított, csodálatos imádság.

A gyermekek biblia tanulmányozását a vezérfonal segíti, de csak a vasárnapokra ad igazságszót. Az ifjúsági bibliaóráknak még nincs vezérfonala, és megoldatlan a gyülekezeti bibliaórák rendszeres megtartása nagyon sok gyülekezetben. (Vö. Baptista Egyházszervezeti Szabályzat 12. pont, 12/1 d ajánlás.)

Ezek híján mikor alakulhat ki beszélgetés a Szentírás egyes helyeinek tisztázása céljából? Mikor tehetik föl kérdéseiket azok, akik valamit nem értenek? Esetleg magánbeszélgetésben. Pedig van valami, ami még a kérdések föltevésénél és megválaszolásánál is fontosabb: a **rendszeres tanítás**. Arra gondolok, amit az Európai Szövetség Brighton Kongresszusának bibliai szakcsoportja így tűzött ki célul elénk: „Célunk annak az érdeklődésnek és tényleges biblia tanulmányozásnak az összehangolása, melyet népünk azért folytat, hogy erősödjék a keresztyén életben és a biztonság-tételben.”

Örvendetes lenne, ha az egyéni biblia tanulmányozás és a bibliaórák adta lehetőségek sokkal jobb kihasználásával mi, magyarországi baptisták is elérnénk ezt a célt!

Ifj. A. M.

Lelkipásztoravatás

Hegyi András gyulai lelkipásztor nyitotta meg július 15-én a biharugrai körzet lelkipásztor-avató istentiszteletét. Az imaórán Kovács Imre ny. lelkipásztor, az istentiszteleten Papp József békési lelkipásztor hirdette az Úr üzenetét. A délelőtti folyamán meghallgattuk még SZÁSZ FERENC lelkészjelölt megtéréséről és elhívásáról szóló bizonyosságtételét. Bagamérban született 1946-ban, hívó szülők gyermekeként. Már gyermekkorában sokat jelentett számára a Jézus Krisztus felől való ismeret. Ifjúkorában egy kérdés élt benne: „Kicsoda vagy, Uram, és mit akarsz, hogy cselekedjem?” Hitre jutása és megtérése pecsétjeként 1965-ben bemezték. Pályaválasztása és munkahely megválasztása előtt is mindig az a legfőbb kérdése: „Mit akarsz, Uram?”

— Isten létének kérdése megoldott lett számomra a belső hang hallása nyomán is — folytatta beszédét Szász Ferenc testvér —, Ő maga tanácsolt, amikor először ismertem föl a belső indítást, Ő kötelezett arra, hogy tükrözzem az Ő szeretetét. Egy prófétai kérdés nyomán: Kit küldjek el? — a belső felelettem egybeesett a prófétáival: „Imhol vagyok én!” — Ha Jézus Krisztus vállalta az egész világért — élete árán is — a küldetést, miért ne vállalnám én magam, ha tudom, hogy ez Isten akaratából született gondolat. Teljes igyekezettel azon vagyok, hogy akik már újjászülettek, tovább épüljenek, akik pedig még mit sem tudnak Jézusról, megismerjék Őt. A gyülekezet korunk világában is Krisztus „megjelenítése”. Ennek a gondolatára teljes bennem az odaszánás.

A bizonyosságtétel után Papp József, Hegyi András, Rácz István, Fodor Ferenc és Kádár András lelkipásztorok kézzel a kezükkel imádkoztak az új lelkipásztorért.

A délutáni istentiszteleten hangzott el Szász Ferenc avatott lelkipásztor igehirdetése az 1Kor 13 versei alapján: Miről érdemes röviden beszélni? A szeretetről. Isten hozzánk való szeretetét megmutatta, nekünk is azt kell tennünk. A szeretet hosszútávú, én is ilyen szeretnék lenni mindvégig. Hiszem, hogy Aki hosszan tűr értünk, nekünk is ad türelmet minden körülmények között. Korunkban minden dinamikus, gyorsan változik, de a szeretet megmarad! Istentől való, mert Ő az örök szeretet, Aki úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen! Órá nézzünk hát hittel! Ragaszkodjunk Hozzá, mert Ő előbb szeretett bennünket! Hitte, reménnyel és áldozatos szeretettel akarok szolgálni mind a gyülekezetben, mind az emberek szélesebb körében, a soha el nem múló szeretet forrásából merítve.

Az ünnepély meghatározó mozzanata volt, amikor Fodor Ferenc előd-lelkész átadta a szászéki Bibliát az utód-lelkésznek. Majd Bereczki Lajos diakónus köszöntötte az új lelkipásztort 2Móz 31:2—11, 28:22—29 verseivel; „Ha Mózes idejében a mestermunkához szükséges volt a Szentlélek pecsétje, az ma is szükséges a lelkipásztori szolgálathoz.”

Szász Vince testvér, az édesapa ezzel az igével köszöntötte fiát: „Te azért, Iam, a munkának terhet hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze!”

Kovács Imre ny. lelkipásztor könnyes szemmel számolt be 27 éves biharugrai szolgálatáról.

HŰ SZOLGA

80 éves korában hívta haza az Úr Lovász István testvért, a kiskőrösi gyülekezet presbiterét, aki 50 éven át töltötte be e tisztségét.

Egészen fiatalon adta át szívét az Úrnak, és azóta buzgón munkálkodott a gyülekezetben. 28 éves korában Baranyai Mihály, az akkori kiskőrösi lelkipásztor avatta presbiteré. Kóműves lévén, az imaház építésében is példaadó munkát végzett. Bizonyoságtevő életére sokan felfigyeltek, többen találták meg általa a Jézushoz vezető utat. A téli hónapokban a Duna-menti falvakba is vitte az Evangéliumot. Munkássága folytán több gyülekezet jött létre, különösen sokat fáradozott Miske, Madocsa, Uszod és Bölcske községekben.

Ő építette a tompai imaházat, ahová utolsó misszióját is vezetett volna, de már nem sikerült odajutnia. A kórházi ágyon elmondta, hogy mindenkor imádsága volt az, hogy az Úr munkából hívja haza őt. Isten megadta hű gyermeke kérését. Több, mint félszázados presbiteri szolgálata után elmondhatta: „Nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség!”

Imaház megnyitás

Örvendezésre gyűltek egybe a tiszagyulahi körzet testvérisége és a környező gyülekezetek küldöttei Tiszagyulaházán október 6-án. Az öröm oka az volt, hogy használatba vehették, ünnepélyesen megnyithattuk a körzet egyetlen imaházát, amelyet az 1977-ben belvíz miatt megrongálódott régi imaterem helyett építhettünk.

Az egyházkerület köszöntését Hajnal József nyíregyházi lelkipásztor, az egyházkerület elnöke adta át. Vele jött a nyíregyházi énekkar is, szép énekekkel dicsőítve Istent.

Az építkezésről, annak főként lelki-szellemi tanulságairól a körzet lelkipásztora, Nagy Nándor számolt be. Az öt hónap alatt megépült imaházban nemcsak a körzet testvériségének, hanem szinte az ország valamennyi gyülekezetének áldozata, munkája és imádsága benne van.

Az új imaház (Fotó: Molnár P.)

Az estét Cserepka Pál vámospércsi lelkipásztor, az egyházkerület titkára vezette. Szavaltatok, bizonyosságtételek, örvendő énekszó tette az estét felejthetlenné, amely — másnap — az ősi hálaadó ünnepélyrel folytatódott, illetve kapcsolódott egybe.

(N. N.-né)

„Gyermekek és csecsemők szája által is”

A közelmúltban alkalmat kerestem arra, hogy felkeressem Beharka Pál testvér, a Zeneügyi Bizottság elnökét otthonában, és beszélgessek vele készülő új énekeskönyvünkről. Mindkettőnk dédelgetett témája ez a könyv, felüdlést jelent róla beszélni is.

Évek óta hallunk a gyermek-énekeskönyvvel kapcsolatos tervezésekről. Több terv született. Az a felmérés, amelyet a Zeneügyi, az Irodalmi és Tanulmányi, valamint a Teológiai Szemináriumi Bizottság vezetői közösen készítették, és amely végül is megfelelő alapnak bizonyult az új könyv megjelentetéséhez, 1978. június 27-i keltezésű. Hadd idézzek néhány sort belőle.

„A Baptista Egyházszervezeti Szabályzat (A 12/1. E) szerint a gyermekistentiszteletek rendjében minden alkalommal háromízben szerepel közös ének. Gyermekistentiszteletek vásárnaponként tartunk minden olyan gyülekezetben, ahol a gyermekek száma ezt lehetővé teszi. A Baptista Egyház gyakorlatára szerint a keresztyén tanítás könyve a Biblia, és a gyermekistentiszteletek énekes részéhez az anyagot a bibliakori énekeskönyv adja.

A gyülekezeti énekeskönyvek megjelenésével párhuzamosan a századfordulótól a következő gyermekistentiszteleti énekeskönyvek jelentek meg egyházunk kiadásában:

- (1) Gyermeklant, 1883.
- (2) Kis Énekeskönyv, 1908, (54 000 példány!).
- (3) Gyermeklant, 1942.
- (4) Gyermekek öröme, 1953.

Legutóbbi könyvünk tehát 25 éve jelent meg. Újra kiadása helyett új könyv megjelentetésére gondolunk, amely természetesen magában foglalná a régi könyv jó vagy javítható néhány énekét.

Még egy szempontra szeretnék utalni, nevezetesen arra, hogy 1979 az ENSZ gyermekéve. Testvéregyházaink vezetői többször érdeklődtek, hogy a mi egyházunk mit tesz a gyermekek érdekében ebben az évben? Nagy örömmel fogadták fenti tervünk ismertetését, és több fórumon is ígéretet tettek, hogy amennyiben tervünk megvalósulást nyerhet. — különös tekintettel az ENSZ gyermekévére — anyagilag is támogatnák a kiadást.

Eredetileg külön könyvre gondoltunk, de miután a könyvterjesztő részleg jelezte, hogy A HIT HANGJAI c. gyülekezeti énekeskönyv fogytán van (azóta elfogyott), kézenfekvőnek látszott a gondolat, hogy a gyermekek olyan könyvet kapjanak, amely tartalmazza a gyülekezeti énekeket is, így a gyülekezeti énekeskönyv igény is kielégíthető. Ha azonban A HIT HANGJAI-t megtoldjuk 150—200 új énekkel, túlságosan nagy lesz a könyv. Azt javasoltuk tehát, hogy A HIT HANGJAI változatlan szövegű, de egyszólamú anyaga képezze a könyv első felét, és az új, gyermekeknek szánt anyag a másikat. Ez a megoldás — azon túl, hogy a könyvet nemcsak gyermekek használják, hanem a teljes gyülekezet — lehetővé teszi, hogy a gyermekek egy könyvben találják meg az imaórán, istentiszteleten, a gyermek bibliaórán használt énekanyagot. Így a könyv méretei is az elfogadhatóság határain belül maradnak. A tervezet elfogadása után megkezdődött a munka érdemi része. — Ennyit az előzményekről. És most hadd kérdezzem meg Beharka testvért!

— *Egyetértés velem abban, hogy jó erről a témáról beszélgetni?*
— Feltétlenül. Nagy öröm számunkra, hogy a tervezésen túl, most már dolgozhatunk a könyvön. A munka abba a szakaszba érkezett, hogy a régi anyagot válogatjuk, és a legértékesebbeket igyekezzünk alkalmassá tenni a mai igényeknek. Ez meglehetősen nehéz, hiszen pl. egyik-másik szöveg annyira szívünkbe férkőzött, hogy érzelmi kötődés miatt alig vesszük észre hibáit. Pedig akadnak, és ezeket természetesen szeretnénk kiküszöbölni. Ennek érdekében a velünk szoros testvéri és baráti kapcsolatban álló nem baptista szakembereket is bevontuk a munkába.

— *Lehet, hogy a végén valamilyen ökumenikus énekanyag születik?*
— Biztos vagyok abban, hogy ezeket más egyházak is tudják majd használni.
— *Annak idején A HIT HANGJAI átdolgozott régi szövegeit itt-ott idegenkedve fogadták a gyülekezetek. Néha a megszokott rosszabb jobbnak tűnt, mint a jobb, de átdolgozott, változtatott szöveg. — Most nincs ilyen veszély?*
— Gyermekekkel kapcsolatban aligha beszélhetünk erről. Azt szokták mondani, hogy az újszülöttnak minden új. A gyermekek eleve az új formában ismerik meg az énekeket, így nincs összehasonlítási alapjuk. Bizonyára a szülők sem fogják rosszul, ha gyermekkoruk kedves szövegei új, szebb fordulatokkal kerülnek ismét eléjük.

— *Említetted a régi anyag válogatását. Ezen túl mi a következő munka?*
— Igen sok — nálunk eddig ismeretlen — énekszöveget fordítottunk. Az elkészült fordításokat a Bizottság közösen javítja. Amíg nem jutunk közmegnyugvásra, addig nem tekintünk véglegesnek egyetlen szöveget sem. — Munkánk legszebb része azonban az — és ez ad a legkevesebb problémát is egyúttal — a régi magyar dallamokhoz írt új szövegek megalkotása.

— *Ez tehát baptista szempontból teljesen új énekeket jelent?*
— Igen. Az ősi magyar dallamokra írt énekek száma mintegy 60—70 lesz az új könyvben.

— *A régi baptista énekeskönyvekből*

hány ének kerül átdolgozva az új gyűjteménybe?

— Talán 30, de egyéb magyar evangéliumi forrásból még növeljük ezt a számot.

— *Lesznek-e teljesen új dallamok is a könyvben?*

— Természetesen. Új szövegekre is iratunk neves zeneszerzőkkel új dallamokat. Az ún. aranymondások közül is szeretnénk többet megzenésíteni.

— *Végül is hány éneket szándékoztok bevenni az új részbe?*

— Attól függ, hogy az egy szólamú A HIT HANGJAI hány oldalon fér el. Mindenesetre szeretnénk 150—180 új éneket közreadni.

— *Jelentősnek tartod, hogy az eredetileg tervezett 5000 példány helyett végül is 7000 példányban adhatjuk ki ezt a könyvet?*

— Igen, így talán minden gyermeknek juthat belőle.

— *Nem lesz-e hátrányos, hogy A HIT HANGJAI most csak egy szólamú kottával jelenik meg?*

— A korábbi négyzólamú könyv több ezer példányban közkezen forog, bizonyos, hogy jut belőle minden harmónistának. Föltételezzük, hogy az orgonisták, harmonisták otthon is játszószák, akár gyakorlásként, akár saját gyönyörűségükre a gyülekezeti énekeket. Otthon van tehát saját könyvük is.

— *Mit ígérhetünk az olvasóknak, mikor hagyja el a nyomdát az új énekeskönyv?*

— Feltehetően a jövő év második felében.

*

Bizonyára sokan azt gondolják az utolsó mondat nyomán, hogy mit kell még addig tenni? Érdemes végig gondolni: mintegy négy éve folyik a tervezés, az anyaggyűjtés, az elvi, a gyakorlati és a technikai kérdések egyeztetése. El kell készíteni A HIT HANGJAI teljes kottagrafikáját, mégpedig úgy, hogy a vonalrendszertől az utolsó kottafejig vagy zászlóig mindent kézzel kell megrajzolni. Ugyanez vonatkozik az új anyagra is. Amikor elkészül az 5—600 oldalnyi grafika, az egész kottáról kottára, betűről betűre ellenőrizni és javítani kell. Kiszedni a szövegeket, beilleszteni a megfelelő helyre, és csak ezek után kezdődhet a fotózás, próbanyomás, újabb javítások, kötés. A nyomda jó határidőt adott, de ahhoz, hogy végül is 1980 végére kezünkbe lehessen a könyv, Beharka testvérek és az ügyvel foglalkozóknak még igen sok órát kell eltölteniük megfeszített munkával.

Amikor megköszönöm a beszélgetést, sok erőt kívánok szerénységéről és munkabírájáról közismert testvérünknek, aki közel negyedszázada egyik kiemelkedő irányítója és munkása zenei életünknek.

ifj Almási Mihály

A múlt sok emléket eltép

„Eljött ismét az ideje, hogy lássuk: perceké fogtak az órák, pillanatokká a percek.” „Halad a világ szekere, — és időközben elgázol itt-ott, hol egy bogarat, hol egy kis nyíló virágot. Ki gondol ezekkel?” Gondolja a rohanó ember: marad bogár elég, hogy zümmögjön napsugaras nyáron. Marad virág is elég, hogy illatos kelyhét kitarja a nyári alkonyatnak. S míg tovább halad az élet hordozó szekere, kidönt egy-egy korhadt fát is, nem kímél mohás kőfalat sem, mondván: „Oda se neki”. Ezekből is van úton-útfélen; falvakban, városokban elég.

Nincs az idő cölöphöz kötözve, hanem fut, mint a szélvész. És aki gabonáját az idő szélmalomjával akarja öröltetni, a malom szárnyait sietve kell az idő száguldó erőihez igazítania.

Őév estéjén az alábbi kérdések foglalkoztathatnak:

Honnan-hova?

Ezt bárki is megkérdezheti tőlünk, különösen ha látja bizonytalan lép-teinket. Lehet, hogy az elmúlt év 365 napján nem is értünk rá, hogy feltegyük magunknak a fenti kérdést. Minden nap úgy ébredhettünk, azt sem tudtuk sokszor, merre induljunk, mit végezzünk és rendezzünk el. Sokszor úgy történhetett, hogy sem az idő múlásával, sem a saját mulandóságunkkal nem gondoltunk. Pedig nap mint nap láthatunk temetőbe kikísérni embereket, akiknek már elfogyott az idejük. Időközben annyi élmény, megannyi döbbenet, öröm és csalódás szötte át múltunkat. Ezek a tapasztalatok indíthatnának hálára, vagy rettegésre, hogy ne lennénk soha feledékenyek. Olyanok is sokan lehetnek, kik csalódások nyomán epés keserűséggel méltatlankodnak másokra, csődbejutott terveik és meghiusult céljaik miatt. Sokan indultak az előző újkor Istenre hagyatkozás nélkül. Most, 365 nap után a szilveszteri mulatságban vélik jól befejezni azt, amit egész éven át nem végeztek el. Őév estéjét szeretnék a felejtés alkalmává tenni. A régi görögök álmodoztak arról, hogy van valahol egy csodálatos folyó, amelyből elég egy kortyot innia az embernek, hogy elfelejtse a múltat. Biztos, hogy ezt a folyót egyetlen görög sem érte el. Örök ábránd maradt. Az időt nem tudjuk megállítani. Mulasztásainkat képtelenek vagyunk behozni.

Mit — miért?

Ezekre a kérdésekre sokféle választ adhatnánk és kaphatnánk. Mindenki a saját szempontjai szerint ítélné adnát választát. „Élünk, mert vagyunk...” — „Dolgozunk, mert muszáj” — és így tovább. A munkás ember naponként megadott terv szerint veszi fel számaikat. Minden nap úgy kezdünk, hogy feledjük a tegnapi fülzsibbasztó lármáját. A hívő ember optimizmus-sal él, mert magasabbrendű törvényszerűség szabályozza életét és tudja, hogy „úgy kell dolgoznia, mintha örökké élne, és úgy kell imádkoznia, mintha mindjárt meghalna.” A műhely, az iroda, a kápolna ajtaját becsukja maga után, zavartalanságra vágyik, de mint ahogyan Dániel, nyitva tartja Jeruzsálem felé nyíló ablakait. Dolgozik, mert tudja, hogy a munka teremtetési rend. Emellett hitből él, mert csak így lehet Istentől vezetett az élete.

Miért a mulandóság?

Miért veszítheti minden a színét és ízét? Nem érhetjük be csupán azzal a következtetéssel és törvényszerűséggel, hogy minden, ami van a látható világban, magán hordja az elmúlás és enyvést bélyegét. Már Jézus is beszélt arról, hogy van, amit a rozsdá és moly megemészthet. Ezért ezeknél marandóbb javakért kell és lehet küzdeni. Itt, amíg tart a kegyelmi idő, lehet az Isten országát keresni. Aki nem ezt teszi, az élet rohanó szekeréről leesve vagy lelépve, sötétbe ugrik és menthetetlenül összetöri magát.

Az idő és mulandóság felett Krisztus az Úr. Ő a Kezdet és a Vég. Örök és változhatatlan.

Az Örökkévalónak tartozunk az év végén is hálával, a lakott földet gon-dozó és hordozó szeretetért és bűnt megbocsátó kegyelméért. Istenre bízhatjuk múltunkat, de jövőnket is.

Rácz István

Angyalként kezdtem

Róbert barátom gyűjti a képeslapokat. Kedvence egy betlehemes csoportot ábrázoló rézkarc. Azt én is szívesen nézegetem. Gyermekkoromat juttatja eszembe. Valahogy így járhattam én is a sötét budai utcákat, mint kis betlehemes angyal.

Nagy eseménynek számított akkor, ha valaki bekerült egy betlehemes csoportba, akár csak angyalnak is. A csapat vezetője az „őreg” volt, a rangsor végén járt a két „angyal”, ők vitték a Betlehemet.

Izgalommal vártuk minden évben az adventet, a betlehemezés időszakát. A pár pengős kis öröm sokat jelentett akkor, mert édesapám állás nélkül volt.

Angyalként kezdtem, de két év múlva már én szerveztem egy csapatot, amelyben én lettem az „őreg”. Kozma nagyapámtól örökölt kifordított mikádóban, ócska kalapban, farkósbottal, vatta-bajusszal jártuk a havas utcákat. 1932-t írtak, és kemény tél volt.

Az előljáró kérdésére, hogy mit álmotam, azt kellett felelnem:

— Megszületett Betlehemben az Úr Jézus Krisztus!

És bár ez csak mondóka volt, mégiscsak ez volt első bizonyágtevése. Talán azért emlékszem vissza olyan szívesen, negyven esztendő múltán is, amelyekben sok öröm és bánat adták egymásnak a kilincset. Azt a bizonyágtételt — pénzért tettem. De ma már teljes hitemmel hiszem, hogy az én üdvösségemért „fi-

Egy debreceni gyermekbiblikori tag rajza

zetett” ár mindennél nagyobb tett a világon.

Életemben ma nem néhány hétig tart az advent, ma drága és állandó várakozás. Minél öregebb vagyok, annál inkább lemondok az „őreg” szerepéről, és arra kérem az én Uramat, hogy dicsőségére élhessek:

„Angyaloknak módján
Színed előtt állván,
Bárcsak mindig orcád látnám!”

Csörnyei Gyula

AZ IDŐK TELJESSÉGE

Ködbe tűnt a Hóreb csipkebokra,
VALAKI elindult a kődön át,
mint pásztor nélkül rettegő juhok,
várakozástól nyögött a világ.
Nem történt semmi.

Megtörtént minden:
embertestében Isten jelent meg,
bepólyálva Időbe és Térbe,
Betlehemben fölsírt a Gyermekek!

Lukátsi Vilma